

Regeringen vedkender sig, at vi anvender refusionen til kommunerne som styringsinstrument, og vi mener oven i købet, at der er tale om et vigtigt og godt værktøj. De forskellige refusionsprocenter giver nemlig regeringen en god mulighed for at påvirke kommunernes indsats i en mere retsigtet og fornuftig retning. Det, der skal til, er at fremme en aktiv indsats, der får folk i gang med job eller uddannelse og ikke fastholder dem i passivitet på en offentlig forsørgelse. Vi må sikre os, at kommunen sætter ind så tidligt som muligt. Al erfaring viser, at vi ellers risikerer at tabe nogen på gulvet. Derfor er der efter min mening god fornuft i, at kommunerne opnår en større refusion, hvis de leverer den aktive indsats, der skal til for at få mennesker i gang igen. Tilsvarende skal de kommuner, der er længere tid om at følge op på sagerne eller med andre ord opbevarer borgerne på en passiv ydelse, selvfølgelig have en mindre refusion.

Gennem refusionsprocenterne kan vi uden at gribe til bureaukratisk detailregulering fremme en udvikling i den retning, som vi ønsker, nemlig en udvikling, hvor der bliver arbejdet på at få mennesker tilbage i et aktivt liv på arbejdsmarkedet. Vi skal helt væk fra lette løsninger, hvor mennesker, der har brug for hjælp, må nøjes med en sum penge og derefter bliver glemt. Med Enhedslistens forslag risikerer vi at dræne kommunalt initiativ til at udvikle nye metoder og individuelt tilpassede tilbud. F.eks. kan vi se, at en stigende andel tilkendes førtidspension på grund af psykiske lidelser. Personer med psykiske lidelser kan have behov for en helt anden type aktiv indsats end personer med fysiske lidelser. Det illustrerer, hvor vigtigt det er, at kommunerne hele tiden tænker nyt i den daglige indsats.

Jamen, lyder det fra Enhedslisten, kommunerne får 100 pct. i refusion af udgifter til folkepension, uden at det betyder noget for den omsorg og bevågenhed, der ydes over for folkepensionister. Til det er der kun at sige, at folkepensionen ydes til folk på 65 år og derover, så der er med andre ord ikke noget skønmæssigt, når kommunen skal afgøre, om en person har ret til folkepension. Beslutningskompetencen og det økonomiske ansvar skal følges ad.

Det kan naturligvis altid diskuteres, om refusionssatserne for de forskellige ydelser er på et passende niveau i dag, men det, der er vigtigt for mig, er, at systemet hænger sammen, så det

altid bedst kan betale sig for en kommune at yde en langsigtet indsats for det enkelte menneske.

Forslagsstillerne får det til at lyde, som om kommunerne bare kan vælge at placere folk ud fra, hvad der bedst kan betale sig, men det er jo ikke rigtigt. Der stilles store krav til dokumentation i sagsbehandlingen, og Ankestyrelsen sikrer, at borgeren altid kan klage over kommunernes afgørelser. Vi ved, at der i dag til trods for incitamenter er borgere, som kommunen gør for lidt for eller kommer for sent i gang med en indsats for. Derfor skal vi ikke gå den modsatte vej, det ville være det samme som at overlade borgerne til en passiv tilværelse på overførselsindkomst.

Enhedslisten fremhæver, at de nuværende refusionssatser skaber meget ulige vilkår for kommunerne. En skæv befolkningssammensætning gør, at en kommune som Lolland Kommune har en meget større andel af førtidspensionister og kontanthjælpsmodtagere end f.eks. Rudersdal Kommune, men sådanne forskelle i befolkningssammensætningen tages der jo netop højde for med det kommunale udligningssystem. Udligningssystemet har til formål at give kommunerne mere lige økonomiske vilkår for løsningen af de kommunale opgaver uanset forskelle i befolkningens indkomstforhold, alderssammensætning og den sociale struktur i kommunen.

Udligningssystemet er i modsætning til refusionssystemet ikke adfældsregulerende, idet det, så vidt det er muligt, er baseret på objektive forhold, som ikke kan påvirkes af den enkelte kommunes prioriteringer. Kommunerne bliver kompenseret fuldt ud under et for de udgifter til overførselsindkomster, som der ikke er refusion for. Gennem udligningssystemet tages der højde for forskelle i kommunernes udgiftsbehov betinget af forskelle i befolkningssammensætningen, samtidig med at kommunerne sikres et økonomisk incitament til at gøre en aktiv indsats. Det ville ikke være muligt igennem en finansiering af overførselsindkomsterne alene igennem refusionssystemet.

Kl. 15:09

I den sammenhæng er det naturligvis vigtigt med jævne mellemrum at følge op på, om opgørelsen af kommunernes udgiftsbehov ud fra objektive kriterier er dækkende for de faktiske forhold. Regeringen indgik den 17. marts 2009 en aftale med Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre om opfølgning på finansieringsreformen. På den baggrund fremsatte regeringen i marts et lovforslag om justering af udligningssy-